

Tadeusz Malinowski, Eliza Naumowiczówna

Komorowo, pow. Szamotuły. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 5, 85-86

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

JUSZKOWO, pow. Gdańsk
Stanowisko 3

patrz epoka brązu

KALDUS, pow. Chełmno

patrz wczesne średniowiecze

KOMOROWO, pow. Szamotuły
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne w Poznaniu

Badania prowadzili dr hab. Tadeusz Malinowski i mgr Eliza Naumowiczówna. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Poznaniu. Drugi sezon badań w okresie powojennym. Grodzisko kultury Łużyckiej z okresu halastrockiego D, osadnictwo wczesnośredniowieczne, ślady osadnictwa średniowiecznego.

Stanowisko jest położone na wyspie komorowskiej Jeziora Rytyńskiego. Badania objęły obszar 100 m², usytuowany w południowej części najdawnego grodziska, w pobliżu wału, przy czym założono wykopy nawiązujące do wykonanych w ub. roku. Stwierdzono występowanie rumowisk z chat drewniano-glinianych, bez podłogi, o szerokości około 5,5 m. W chatkach odkryto resztki palenisk glinianych i kamiennych. Budynki zostały zniszczone przez pożar.

W warstwach kultury Łużyckiej odkryte ponownie dużą ilość ceramiki i kości zwierzęcych oraz spore innych zabytków. Wśród tych ostatnich na szczególną uwagę zasługuje odkrycie 645 grudek /niekiedy stopionych z siemią/ surowca bursztynowego, ułamków glinianych form odlewniczych, fragmentu łyżki odlewniczej i dyszy glinianej, licznych znaków krzyża na dnach naczyń, figurek zoomorficznych a zwłaszcza ornitomorficznych oraz gliniane go narzędzia dźwiękowego. Licznie wystąpiły też zabytki świadczące miejscową obróbkę żelaza i kości. Ponownie natrafiono na fragmenty kości ludzkich. Osadnictwo ludności kultury Łużyckiej jest datowane na okres halastocki D.

Na terenie grodziska w dalszym ciągu ujawniono ślady intensywnego osadnictwa z okresu wczesnego średniowiecza. Po raz pierwszy udało się wyróżnić szarys jamy z tego czasu, wkopanej częściowo w rumowisko chaty z wczesnej epoki żelaza. Nadal uzyskiwano dużą ilość ceramiki,

